

SOCIAL MEDIA AND DEMOCRATIC PARTICIPATION

Ahmet ARSLAN*

*Yüksek Lisans Öğrencisi, Selçuk Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Ana Bilim Dalı, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bilim Dalı, ars@arspark.com.tr, orcid: 0000-0003-2897-271X

Received Date: 02.06.2022 Revised Date: 28.06.2022 Accepted Date: 03.07.2022

Copyright © 2022 Ahmet ARSLAN. This is an open access article distributed under the Eurasian Academy of Sciences License, which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

ABSTRACT

In the globalizing and digitalizing world, the power of the new media and its existence for the society are becoming more common day by day. Because with the development of mass media, most of the society provides access on this ground. Politics, which has existed since the existence of human beings as a community, is also directly affected by this high media interaction. This study will be very important in terms of revealing the interaction of two elements that have a great place in the life of humanity. Because in this context, it will attribute an academic value to show how important the new media has become in political discourse. The aim of this study is to reveal the power of ideas in politics and the relationship between this power and the media.

Keywords: Politics, democracy, media, social media

SOSYAL MEDYA VE DEMOKRATİK KATILIM

ÖZET

Küreselleşen ve dijitalleşen dünyada sosyal medyanın gücü ve toplum için var olması her geçen gün daha da yaygınlaşmaktadır. Zira kitle iletişim araçlarının gelişmesi ile birlikte toplumun büyük kısmı bu zeminde erişim sağlamaktadır. İnsanoğlunun topluluk halinde var olmasından beri de var olan siyaset de, bu yüksek medya etkileşiminden doğrudan etkilenmektedir. Bu çalışma da insanlığın hayatında büyük bir yer etmiş iki unsurun etkileşimini ortaya koymak açısından oldukça önemli olacaktır. Zira bu kapsamda sosyal medyanın siyasi söylemde ne denli önemli hale geldiğini göstermek açısından akademik bir değer atfedecektir. Bu çalışmanın amacı siyasette fikirlerin gücünü ve bu güç ile medya arasındaki ilişkinin orta konulmasıdır.

Anahtar Kelimeler: Siyaset, demokrasi, medya, sosyal media

1. GİRİŞ

Demokrasi, "Bir ülkenin tüm halkının temsilcilerini seçmek için oy kullanabildiği bir hükümet sistemi" anlamına gelir. Medya, sağlıklı bir demokrasinin şekillenmesinde çok önemli bir rol oynamaktadır. Fikirler demokrasinin bel kemiğidir. Medya, dünya çapında gerçekleşen çeşitli sosyal, politik ve ekonomik faaliyetlerden haberdar olmamızı sağlar. Bize hayatın gerçeğini ve acı gerçeklerini gösteren veya göstermeye çalışan bir aynadır.

Televizyon ve radyo, kırsal kesimde okuma yazma bilmeyen kitleleri kendi dillerinde tüm olaylardan haberdar etmede önemli bir başarıya imza atmıştır. Siyasilerin yanlış uygulamalarının ele alınması, hükümetin dikkatini çekerek onlara karşı sıkı önlemler alınmasına yardımcı olmuştur.

Medya aynı zamanda demokratik sistemdeki boşlukları da ortaya çıkarır ve bu da nihayetinde hükümetin boşlukları doldurmasına ve bir sistemi daha hesap verebilir, duyarlı ve vatandaş dostu hale getirmesine yardımcı olur.

Bu çalışma da sosyal medyanın demokrasi üzerindeki etkisinden bahsedilecek ve ayrıca aşırılık zemininde yarattığı sonuçlar vurgulanacaktır.

2. KAVRAMSAL ÇERÇEVE

Siyasi temsil ve katılımı sosyal medya zemininde mercek altına almadan önce özellikle demokrasi zemininde bir açıklama yapmak ve bu iki kavramı söz konusu zemin üzerinde açıklamak doğru olacaktır.

2.1. Demokrasi Nedir?

Demokrasi çoğu kişiye tanıdık gelen bir kelime olabilir ancak totaliter rejimlerin ve askeri diktatörlüklerin benzer şekilde kendilerine demokratik etiketler yapııştırarak halk desteği talep etmeye çalıştığı bir dönemde hala yanlış anlaşılan ve yanlış kullanılan bir kavramdır. Yine de demokratik fikrin gücü, tarihin insan iradesinin ve zekasının en derin ve dokunaklı ifadelerinden bazılarını da uyandırmıştır. Antik Atina'daki Perikles'ten modern Çek Cumhuriyeti'ndeki Vaclav Havel'e, Thomas Jefferson'un 1776'daki Bağımsızlık Bildirgesinden Andrei Sakharov'un son bildirisine kadar birçok olguda demokrasi vurgusu görmek mümkündür.

Sözlük tanımında demokrasi, "en yüksek gücün halka verildiği ve doğrudan halk tarafından ya da seçilmiş temsilcileri tarafından özgür bir seçim sistemi altında kullanılan halk tarafından yönetimidir." Abraham Lincoln'ün ifadesiyle demokrasi, "halkın, halk tarafından ve halk için" yönetimidir (Achen ve Larry, 2017).

Özgürlük ve demokrasi genellikle birbirinin yerine kullanılır, ancak ikisi eş anlamlı değildir. Demokrasi gerçekten de özgürlükle ilgili bir dizi fikir ve ilkedir, ancak aynı zamanda uzun, çoğu zaman dolambaçlı bir tarih boyunca biçimlendirilmiş bir dizi pratik ve prosedürden oluşur. Kısacası demokrasi, özgürlüğün kurumsallaşmasıdır. Bu nedenle, demokratik olarak adlandırılabilmesi için herhangi bir toplumun sahip olması gereken anayasal yönetim, insan hakları ve kanun önünde eşitliğin zamana göre test edilmiş temellerini tespit etmek mümkündür.

Demokrasi, bir hükümetin nasıl işlediğini belirleyen bir dizi anayasal kural ve prosedürden daha fazlasıdır. Bir demokraside hükümet, çok sayıda ve çeşitli kurumların,

siyasi partilerin, örgütlerin ve derneklerin sosyal dokusunda bir arada var olan yalnızca bir unsurdur. Bu çeşitliliğe çoğulculuk denir ve demokratik bir toplumdaki birçok örgütlü grup ve kurumun varlıkları, meşruiyetleri veya otoriteleri için hükümete bağlı olmadığını varsayar. Binlerce özel kuruluş demokratik bir toplumda, bazıları yerel, bazıları ulusal olmak üzere faaliyet göstermektedir. Birçoğu, bireyler ile parçası oldukları karmaşık sosyal ve hükümet kurumları arasında arabulucu bir role hizmet eder, hükümete verilmeyen rolleri doldurur ve bireylere demokrasinin vatandaşları olarak hak ve sorumluluklarını yerine getirme fırsatları sunar (Achen ve Larry, 2017). Bu gruplar, kamu görevi için adayları destekleyerek, sorunları tartışarak ve politika kararlarını etkilemeye çalışarak, üyelerinin çıkarlarını çeşitli şekillerde temsil eder. Bu tür gruplar aracılığıyla bireyler hem hükümete hem de kendi topluluklarına anlamlı katılım için bir yola sahip olurlar.

Demokratik toplumun bu yoğun özel alanında, vatandaşlar, devletin potansiyel olarak ağır elinin baskısı altında kalmadan, özgürlük olanaklarını ve özyönetimin sorumluluklarını keşfedebilirler.

2.2. Demokrasi Teorileri ve Türleri

Demokrasinin ne olduğunu açıklamak, demokratik teori için kilit bir görevdir. “Demokrasi Nedir?” sorusu ise, demokratik teorisinin neyi teorileştirmesi gerektiğini şart koşar. Örneğin, ana akım siyaset bilimi, demokrasi teorisinin demokrasinin ne olduğu sorusuna dayandığı izlenimini verir: demokrasinin temel pratiği rekabetçi seçimlerdir. Demokrasi, seçkinlerin rekabetçi seçimi ile ilgilidir ve bu nedenle çoğu demokratik teori, bu sürecin nasıl işlediğini kuramlaştırmaya yöneliktir (Downs 1957 ; Schumpeter 1976). Bununla birlikte, demokratik pratiği neyin oluşturduğuna ilişkin tartışmalar, ana akım siyaset bilimi açıklamasının hedefi kaçırdığını öne süren çağdaş demokratik teorisinin merkezinde yatar.

Bu tartışmalar , genellikle belirli bir uygulamaya odaklanan bir sıfat tanımlayıcı ile ayırt edilen çeşitli demokrasi modellerinde (Held, 2006) açıkça görülmektedir : temsili demokrasi, katılımcı demokrasi, müzakereci demokrasi, agonist demokrasi vb. Örneğin Bernard Manin (1997) , demokrasi ve seçimler arasındaki görünüşte sabit olan ilişkinin aslında tarihsel bir tuhaflık olduğunu göstermiştir. Son üç bin yılın büyük bir bölümünde seçimler oligarşiyle, demokrasi ise tasnifle ilişkilendirildi. Mevcut demokratik teorideki en üretken damarlardan biri, bu eski pratiğin çağdaş demokratik kurumlardaki rolünü yeniden tasavvur etmektir (Smith, 2009).

Demokratik teorisinin kurumsal odağına tamamen şüpheyle bakan demokratik teorisyenler de vardır. Bu düşünürler alanın kurum inşasına fazlasıyla odaklandığı, bunun yerine gayri resmi direniş uygulamalarına (Wagenaar, 2014) ve insanların kendilerini kolektif olarak tanıdıkları kaçak demokratik anlara (Schlosser, Aslam ve McIvor) daha fazla dikkat etmesi gerektiği iddia etmektedir. Bu görüş, herhangi bir kurumsal reçete koyma konusunda büyük ölçüde şüpheli olan agnostik demokratik teoride özellikle öne çıkmıştır (Norval, 2014).

Diğer bir soru ise demokrasi teorisyenlerinin demokrasiyi nerede araması gerektiği üzerinedir. Çoğu demokratik teori, örtük veya açık olarak ulus-devlet siyasetini birincil

nesnesi olarak alır. Ancak demokrasinin ne ölçęđi ne de alanı yerleşik olarak görülmemelidir. Ölçek sorununda, küreselleşme ve iklim değışikliği, demokratik teorisyenleri giderek ulusötesi veya küresel bir demokrasinin nasıl olması gerektiğiyle ilgili sorularla yüzleşmeye zorlamıştır (Archibugi ve diğerleri, 2011).

Karşı taraftan bakıldığında, katılımcı demokrasi her zaman yerinden olma ilkesini, demokrasinin uygun olan en düşük düzeyde başlaması gerektiğini savunmuştur (Pateman 1970). Feminist teori ve ebeveynlik araştırmacıları, ailenin demokratik teorisyenler için bir endişe kaynağı olması gerektiğini bile göstermiştir. Bununla birlikte, demokratik teori bir dizi farklı ölçekte uygulanmış olsa da, demokrasiyi çok düzeyli bir nesne olarak tam olarak teorileştirmeye yönelik nispeten az girişim olmuştur.

Demokratik teorinin yasama siyasetinin ötesindeki alanları da daha tam olarak kucaklaması gerekir. Parlamentolar, siyasi partiler ve seçimler demokratik teori için önemli birer nesne olmakla birlikte, bunlar tek amaç değildir ve ana amaç olmaları gerektiği de kesin değildir. İleri demokrasilerde demokratikleşmenin öncüsünün siyasetten çok kamu yönetimi olduğunu savunanlar bulunmaktadır (Boswell, 2016).

Demosları kimin oluşturduğu sorusu da uzun zamandır demokratik teoride canlı bir konu olmuştur ve olmaya devam etmektedir. Demokrasi tarihinin çoğu, genişleyen demos ile ilgilidir. Tümünden etkilenen ilkesinin birçok demokratik teorisyen tarafından benimsenmesi, siyasi kurumların ilgili demoslarla nasıl uyumlu hale getirilemeyeceği konusunda düşünmeye zorlayarak bu süreci devam ettirir (Owen, 2012).

Bu anlamda, dirimselci demokrasi açıklamaları, tüm insan ve insan olmayan bedenleri ve hatta cansız nesnelere canlı bir ekolojinin parçası olarak tanımlar. Bu yaklaşımlar, nesne/özne ayırımına meydan okur ve bununla birlikte yerleşik demokratik teorilerde ortak olan temel bir varsayımı sorgular (Bennett, 2010). Bununla birlikte, soru yalnızca demoları kimin oluşturduğu değil, aynı zamanda nasıl kurulduğuyla da ilgilidir - demokrasinin önceden oluşturulmuş kamuların sabit çıkarlarını ve değerlerini temsil eden bir sistem mi yoksa John Dewey'in (1956) dediği gibi kolektif sorunları çözmek için kamuları mı meydana getirdiğidir.

Dünyanın her yerindeki insanların çoğu demokrasi kelimesine aşınadır ancak kelimenin anlamı; mareşal yöneticilerin, tek parti hükümetlerinin ve askeri grupların demokratik olduklarını iddia ederek milyonlarca insanın desteğini aldığı durumlarda çoğu zaman yanlış anlaşılmaktadır.

Demokrasi kelimesi, Yunanca halk anlamına gelen demos kelimesinden türetilmiştir. Demokrasi, en yüksek gücün ulus halkına ait olduğu bir yönetim biçimi olarak tanımlanabilir. Bazı demokrasi biçimlerinde bu güç doğrudan ulusun halkı tarafından kullanılır. Ancak diğer biçimlerde, bu yetki, genel halk tarafından seçilen temsilciler tarafından kullanılmaktadır.

Demokrasi kelimesi genellikle özgürlük yerine kullanılır, ancak bu iki kelime eş anlamlı değildir. Demokrasi, özgürlükle ilgili fikir ve teorilerden oluşsa da aynı zamanda tarih boyunca oyulmuş kurallar, prosedürler ve politikalardan oluşur. Bu nedenle demokrasi, kurumsallaşmış bir özgürlük biçimi olarak tanımlanabilir (Anderson, 2008).

Saf demokrasi olarak da adlandırılan doğrudan demokrasi , dolaylı veya temsili demokrasinin aksine, vatandaşların demokratik karar alma süreçlerine doğrudan katılım biçimleridir. Doğrudan demokrasiler, bir yurttaşlar meclisi aracılığıyla veya vatandaşların adaylar veya partiler yerine konulara oy verdiği referandumlar ve girişimlerde bulunması zeminini ifade eder. Terim bazen temsilcilerin seçim kurulu gibi bir seçim organı aracılığıyla dolaylı olarak değil, doğrudan oylamayla seçilmesi uygulaması ve seçilmiş yetkililerin geri çağırılması için de kullanılır. Doğrudan demokrasi, tam ölçekli bir siyasi kurumlar sistemi olarak anlaşılabilir, ancak modern zamanlarda çoğunlukla daha geniş bir temsili demokrasi sistemi içindeki belirli karar verme kurumlarından oluşur.

Doğrudan demokrasinin en önemli tarihsel referansı, kararların yaklaşık 1.000 erkek vatandaştan oluşan bir Meclis (Ecclesia) tarafından alındığı eski Yunan şehir devletlerindeki, özellikle Atina'daki meclis demokrasisine yapılan göndermedir . Daha sonra, halk meclisleri birçok İsviçre kantonunda ve kasabasında ve ayrıca bazı Amerikan kolonileri ve eyaletlerinde kasaba toplantılarında kullanılmıştır. Modern demokrasi çoğunlukla meclis demokrasisinin başlangıç noktasından değil, mutlakiyetçi veya feodal koşullar altında , giderek daha büyük bir siyasi temsil payı ve temsili oy haklarının genişletilmesini talep eden insanlardan gelişmiştir (Asenbaum, 2019).

Doğrudan demokrasi, siyasi konularda popüler oylara odaklanan prosedürlerin ortak özelliği ile çeşitli kurumsal biçimlerde gelir. Ana formları, prosedürü başlatan aktörler tarafından ayırt edilebilir. Belirli bir konuya karar vermek için yasa (örneğin bir anayasa) tarafından referandum oylaması yapılması gerektiğinde zorunlu referandumlar yapılmalıdır. Hükümet yetkililerinin referandumu, bir başkan, kabine veya yasama organı, önceden düzenlenmiş koşullar altında veya geçici olarak belirli bir konuda halk oylaması yapmaya karar verdiğinde gerçekleşir. Bazen, bir yasama organının azınlığı da böyle bir oy talep etme hakkına sahiptir (Aydın, 2008). Vatandaş inisiyatifleri Gerekli sayıda imzayla desteklenen, seçmenlerin bir grup tarafından önerilen siyasi tedbirler, bir yasama organı tarafından onaylanan ancak henüz yürürlüğe girmemiş yasa tasarıları veya mevcut yasalar (vatandaş tarafından talep edilen referandumlar) üzerinde oy kullanmasına izin verir. Bir halk oylaması, geçerli bir oylama için basit veya belirli çoğunluk veya katılım gereksinimlerine göre bağlayıcı olabilir veya yalnızca danışma veya tavsiye olarak tanımlanabilir.

Doğrudan demokrasi için en güçlü normatif temeller, demokratik halk egemenliği ilkeleri, siyasi eşitlik ve tüm vatandaşların sadece temsilci seçme hakkına değil, aynı zamanda referandumlarda politika konularında oy kullanma hakkına sahip olması gerektiği fikrini destekleyen tüm katılımcı demokrasi argümanlarıdır.

Temsili demokrasi veya dolaylı demokrasi, insanların kendilerini parlamentoda kimin temsil edeceğine oy vermeyi seçmeleridir. Bu, dünya genelinde bulunan en yaygın demokrasi biçimidir. İşbölümünden yararlanır: küçük bir temsilci grubu, politika oluşturma konusundaki uzmanlıklarını kullanabilir ve diğer herkesi başka görevleri yerine getirmek için özgür bırakabilir. Buna ek olarak, yalnızca devletteki insanların çoğunluğunun değil, azınlıkların da haklarının korunmasına vurgu yapar. Daha nitelikli

bir temsilci seçerek, bir azınlık nüfusu şikayetlerini daha verimli bir şekilde dile getirebilecektir.

Bu demokrasi biçiminin dezavantajı, seçilmiş hükümetin vatandaşların çıkarlarını gözetmeyebilmesidir. Yukarıda tartışılan doğrudan demokrasi unsurları olan referandumlar ve girişimler, temsili demokrasinin hastalıklarına çare olarak hizmet eder. Dünyadaki temsili demokrasilerin çoğu kendilerini liberal demokrasiler olarak görüyor. Bunun nedeni, tek tek vatandaşlarının ihtiyaçlarına tüm devletinkinden daha fazla değer vermeleridir. Bu nedenle Hindistan ve ABD gibi ülkelerde olağanüstü hâl ilan etmek zordur.

Temsili demokrasinin, özellikle doğrudan demokrasinin aksine avantajları şunları içerir (Blokland, 2011):

- İnsanların önemli ve düzenli kararlar almak için zamana veya ilgiye sahip olmaları beklenemez.
- Temsilciler halkı siyasi konularda eğitebilir.
- Temsilciler, toplumun tüm kesimlerinin (azınlıklar dahil) çıkarlarının dikkate alınmasını ve kararlarından sorumlu tutulabilmelerini sağlar
- Temsilciler, insanların farklı taleplerini daha tutarlı ve politik olarak mantıklı bir programda toplayabilir.
- Temsili demokrasilerin dezavantajları ise şunları içerir:
- Temsilciler, halkların taleplerini siyasi tercihlerine uyacak şekilde çarpıtabilirler.
- Temsilciler seçimler arasında kendilerini yeterince sorumlu tutamazlar ve ancak halkın saygısını kaybederlerse seçimle görevden alınabilirler.
- Seçmenlerin bütün bir manifestoyu kabul etmek veya reddetmek zorunda oldukları, hangi bölümlerine karşı olduklarını netleştiremedikleri ve bu gün ve çağda insanların daha iyisini yapabilmeleri için daha fazla bilgi olduğundan, temsilcilerin seçim yetkileri kusurludur.
- Temsilciler aynı zamanda seçmenleri için "delege" olup olmayacağına, sadece görüşlerini ortaya koyacaklarına ya da en iyi yargılarını seçmenlerini "temsili etmek" için kullanmaya karar vermelidir.

2.3. Demokratik Katılım ve Unsurları

Siyasal katılım, halkın siyasi karar alma sürecine aktif katılımıdır. Bu demokrasilerin temel ilkesidir. İnsanların kendileri için geçerli olan konularda görüş oluşturabilmeleri ve dile getirebilmeleri için siyasi olarak ilgili bilgilere ücretsiz erişim gereklidir. Siyasete katılmanın en kolay yolu oy kullanmaktır. Halkın ve dolayısıyla tüm siyasi sistemin temsilini meşrulaştırır. Mantıksal olarak, ne kadar çok insan oy kullanırsa, siyasi kurumlar tüm nüfusu tam olarak temsil etmeye o kadar yaklaşır. Bu 'kurumsal' katılımın (yani siyasi kurumlar kapsamında gerçekleştirilen) bir başka türü, doğal olarak en yoğun siyasi katılım biçimi olan seçime katılmaktır (Çukurçayır, 2000).

Bir demokrasinin gelişmesi için bireylerin siyasi süreçlere katılması hayati önem taşımaktadır. Demokrasinin halk tarafından ve halk için bir halk hükümetinin kurulması olduğu bilinen bir gerçektir. Abraham Lincoln bu duyguları ünlü Gettysburg Konuşmasında dile getirmiş olsa da bu sözler dünya çapındaki tüm demokratik uluslar için mihenk taşı olarak kabul edilmiştir. Dolayısıyla demokraside halk ya da 'sıradan

adam' önemli bir rol oynar. Demokratik bir ulusun siyasi süreçlerine aktif katılımı olmadan, demokrasinin temel doğası kaybolacaktı. Bireylerin siyasi kampanyalara katılmaları, mitinglere katılmaları veya sosyal medya platformlarında görüşlerini dile getirmeleri esastır.

Halkın katılımı, demokrasinin temel gereksinimlerinden biridir ve demokratik bir yönetim biçiminin hayatta kalması için esastır. Bir demokrasi hiçbir şeyi garanti etmez. Bu nedenle, bir demokrasinin hayatta kalması için muhalefet ve muhalefet şarttır. Hükümet politikalarına karşı muhalefet göstermek de siyasi katılım olarak sınıflandırılmaktadır. Bu nedenle, bir demokrasinin gelişmesi ve başarılı olması için siyasi katılım çok önemlidir.

Siyasi partiler siyasi kampanyalar düzenler. Bu kampanyalar çok sayıda insana ulaşmak için düzenlenmektedir. Örneğin, bir siyasi liderin halkın desteğini toplamak için bir miting düzenlemek istediğini varsayalım. Burada insanlar aktif olarak katılmazlarsa mitingin kendisi başarısız olacaktır (Blokland, 2011). Ayrıca, mitinge aktif katılım, halkın belirli bir siyasi liderin duruşuyla uyumlu olduğu anlamına gelir. Benzer şekilde, siyasi toplantılar da aktif siyasi destek olmadan başarılı olamaz. Toplumun her kesiminden yoğun katılımın olmadığı siyasi toplantılar başarısız kabul edilir. Bu nedenle, başarılı bir siyasi toplantının kriteri, büyük bir katılım veya bireylerin aktif katılımıdır.

Genellikle siyasi partiler ve liderleri adına çalışan parti çalışanlarıdır. Bazen siyasi liderler seçim bölgelerindeki her üyeye ulaşamazlar. Böyle bir senaryoda, siyasi lider için kampanya yürütenler, ulaşabileceğiniz en iyi kişilerdir. Liderlerinin amaçlarını ve isteklerini anlamanıza yardımcı olacaklardır. Genellikle bu kampanyacılar mitingler ve toplantılar düzenleyecek olanlardır (Dahl, 2000). Broşürleri dağıtan kişiler ve bunları alan kişiler, her ikisi de kendi milletlerinin siyasi sürecinin katılımcılarıdır. Kampanyacıların siyasi faaliyetleri, halkın desteğini toplamada çok önemlidir. Bu, kamuoyunun, çalıştıkları siyasi liderlere karşı olumlu olmasını sağlayacaktır.

Bir demokrasinin sağlığı, halkın görüşlerini inceleyerek değerlendirilebilir. Bu nedenle, demokrasilerin gelişmesine yardımcı olmak ve orada başarının devam etmesini sağlamak için halkın katılımı esastır. Bazen muhalefet de gelişen demokrasinin bir parçasını oluşturur. Örneğin, halkın hükümetin belirli bir politikasına karşı çıkması, halkın siyasi olarak farkında olduğunu gösterir (Dewey, 2012). Siyasi farkındalık, hükümet politikasının lehinde veya aleyhinde tavır almak için hayati öneme sahiptir. Ancak, gereksiz muhalefet bir demokrasinin sağlığına zarar verebilir ve siyasi farkındalık göstermez. Siyasi farkındalık, insanların siyasi liderleri hakkında bilinçli kararlar vermelerine de yardımcı olur.

Benzer şekilde, hükümet politikalarının aktif olarak desteklenmesi ve halk tarafından olumlu eleştiriler, siyasi liderlerin güvenini oluşturmaya yardımcı olabilir. Hükümet politikalarının mutabakatı ve kabulü de siyasi farkındalığı gösterir. İnsanlar toplu olarak bir hükümet politikasını kabul ederse, o zaman halkın siyasi katılımını gösterir. Dolayısıyla, muhalefet nasıl demokrasinin temel bir parçasıysa, kabul de öyledir. Her ikisi de siyasi katılımın bir parçasını oluşturur (Dryzek ve Jonathan, 2019).

Demokratik ülkelerin siyasi partileri için, anketler, halkın kendi ülkelerinin siyasetine aktif katılımının göstergesi olarak kabul edilir. Bir ülkenin seçim sürecinin başarısı, sürece katılan kişi sayısına bağlıdır. Seçimler halka açık olarak yapılır, ancak gizlilik ilkelerine sıkı sıkıya bağlı kalınır. Gizli oylar, halkın siyasi liderlerini seçme ve siyasi görüşlerini herhangi bir yankı korkusu olmadan dile getirme fırsatını temsil eder. Bu nedenle, bir ulusun halkına, oylarının ve görüşlerinin esas olduğu konusunda güvence vermek için seçimler sırasında mutlak gizlilik korunur. Seçimler gerçekten de sağlıklı bir demokrasinin temelidir.

Ayrıca, seçim sürecine katılmak, oy verme yaşını doldurmuş vatandaşların da görevidir. Bireylerin seçimler sırasında yaptıkları seçim, bir hükümeti kurabilir ya da yıkabilir. Bu nedenle, seçim sürecine katılım esastır ve katılım siyasi farkındalığımızı gösterir (Gagnon, 2018). Bu nedenle, siyasi katılım, siyasi bir kampanyaya katılmaktan belirli bir siyasi lider için oyunuzu vermeye kadar çeşitlilik gösterebilir. Siyasal katılım aynı zamanda halkın siyasal bilinçlenmesi anlamına da gelmektedir. Ayrıca siyasal katılım, demokrasinin sağlığı için de hayati önem taşımaktadır. İstatistikçiler, demokrasinin başarısını halkın ulusun siyasi süreçlerine katılımına bağlı olarak değerlendirebilirler.

3. SOSYAL MEDYA VE DEMOKRATİK KATILIM

Haklarından mahrum bırakılmış, sesi olmayan bireyler için eşitleyici bir güç olarak algılanan, değişimin araçları olarak sosyal ağların önemi göz ardı edilemez. Bununla birlikte, bazı toplumlarda sosyal ağlar, yıkıcı sesleri, ideolojileri ve mesajları güçlendirerek sahte haber ve propaganda platformuna dönüşmüştür. Twitter, Facebook ve Google gibi sosyal ağlar, bireyleri belirli bir düşünce tarzına yönlendirerek, sivil katılımı değiştirme, dolayısıyla esasen demokrasiyi ele geçirme potansiyeline sahiptir.

Sadece birkaç on yıl önce yeni ve gelişmekte olan bir alan olan bilgisayar aracılı iletişim, akademik bir işbirliği aracından yaygın olarak sosyal medya olarak adlandırılan şeye dönüşmüştür. Sosyal medya, haklarından mahrum bırakılmış bireylerin sivil katılıma katılmaları veya katkıda bulunmaları ve demokratik idealleri geliştirmeleri için bir eşitleyici olarak lanse edilmiştir. Bununla birlikte, sosyal medya ve ağ sitelerinin mevcut durumu, bireyleri, bu medya platformlarının, desteklediklerine inanılan özgür ve eşit demokratik ideallere götürmek yerine demokrasiyi rehin almış olabileceği sonucuna varmalarına yol açmaktadır. Sonuç olarak, bu bölüm, demokratik ilkeleri teşvik eden mantıklı diyalogları sürdürmenin bir yolunu bulmanın zorunlu olduğunu vurgulamaktadır.

Sosyal medya, sessizlerin sesini duyurma aracı olarak görülmektedir. Ayrıca, özellikle gelişmekte olan dünyada (Bartlett ve diğerleri, 2011) devlet kontrolündeki medya ve içeriğin üstesinden gelmenin bir yolu olarak görülmektedir (Bartlett ve diğerleri, 2011). Bununla birlikte, sosyal medya platformları, yıkıcı sesleri, mesajları veya ideolojileri (örn. Hashemi ve Rahman, 2014; Gleason, 2013) de beraberinde getirmenin alanı olarak da öne çıkmaktadır. Zira bir kişinin veya grubun bir gündemi abartma ve sohbe hakimi olma yeteneği, Twitter gibi sosyal medyada kolayca

gerçekleştirilebilir. Bunun nedeni, sosyal medyanın aynı yerleşik gazetecilik kurallarına, inceleme ve haber raporlamaya abone olmamasıdır. Ayrıca, belirli bir mesajı ileten bir grubun veya organizasyonun boyutu artık önemli değildir.

Sosyal medya, belirli ağlardaki bireyler için bilgi sağlarken, aynı bireyler kendi ağlarındaki diğer kişilere ulaşmaya çalıştıkça çarpan etkisi de yaratmaktadır. Sosyal medya aracılığıyla meydana gelen bu gibi çarpan etkileri sonsuza kadar devam edebilir. Örneğin, 2010 yılında 8 ile 18 yaş arasındaki bireylerin günlük ortalama 10.45 saat çeşitli medya teknolojilerine maruz kaldığı kaydedilmiştir (Dahl ve Newkirk, 2010). Bununla birlikte, son zamanlarda insanlar, her yerde bulunan bilgi işlemin (Moffitt, 2016) içine gömülü olan kitlesel kendi kendine iletişim (Castells, 2013) olarak adlandırılan şeye maruz kalmış ve meşgul olmuştur.

Her yerde bilgi işlem İnternet kablosuz teknolojilerine sahip elde tutulan cihazların yaygın ve yüksek düzeyde erişilebilir olduğu üçüncü bilgisayar dalgası olarak da bilinir. Özüde bu dinamik, bilgi ve mesajları daha önce görülmemiş bir hızla bireylerin eline kolayca veren sosyal medyayı oluşturur. Bu nedenle, sonuç elektronik iletişim teknolojisinin bir evrimidir (Castells, 2013). Bu evrim, katılım, üretim ve tüketim yoluyla yeni katılım biçimlerine izin vererek yeni üretim, alımlama, içerik ve dolaşım kalıplarını teşvik etmektedir. Sonuç olarak, iletişim artık coğrafi sınırlarla sınırlı değil, “dünya çapında iletişim ideolojisi” ile bağlantılı olduğu ölçüde küreselleşmektedir (Mattelart, 2002). Başka bir deyişle, sosyal medya, çevrimiçi bir topluluğun veya sanal dünyanın diyalektik bir alan haline geldiği yerde gücü mümkün kılmaktadır. İnsanlar içerik üreticileri, yayıncılar, izleyiciler ve politik aktörler olarak rolleri başlatabilmekte veya gerçekleştirebilmektedir (Castells, 2013).

3.1. Sosyal Medyada Demokratik Katılım

Demokrasi, sosyal, ekonomik ve politik zorluklarla karşı karşıya kalan bireyler arasında insan haklarının korunmasını gerektirir. Yetkililerin, ekonomik büyüme için gerekli motivasyonu artırmanın bir yolu olarak vatandaşlarının doğal haklarını korumaları beklenmektedir. Geleneksel olarak, bireyler demokratik haklarını öğrenmek için yazılı materyallere bağımlıdır. Diğer insanlar demokrasi hakkında bilgi sahibi olmak için televizyon ve radyo istasyonlarındaki günlük haberlere güvenirlir (Mutsvairo ve Helge, 2020). En önemlisi, sosyal medya gelişimindeki teknolojik yenilik, adalet tarafından korunan doğal haklar bilgisini geliştirmiştir. Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube ve WhatsApp gibi dijital teknolojiler, internet kullanıcılarını hakları konusunda bilgilendirmede faydalı olmuştur (Zuckerman).

Sosyal medya, demokratik süreçlerle ilgili görüntüler ve videolar çekerek bilgi farkındalığını geliştirmektedir. Grafik mesajlar, yetkililerin ve yargı görevlilerinin yasallıklarını belirlemek için bir eylemi yorumlamalarına olanak tanır (Valente ve diğerleri). Zira bir kurumdaki tıbbi ihmal ve sosyal cehalet nedeniyle bir hasta öldüğünde, tehlikeye atılan sağlık hizmetleri sosyal medya platformlarında paylaşılabilir. Sosyal medya teknolojisi çerçevesi ayrıca kamu liderleri arasında hesap verebilirliği ve şeffaflığı da teşvik eder (Tucker ve diğerleri, 2017). Örneğin, WhatsApp, Twitter ve Instagram gibi platformlar, bireylerin büyük ölçekli yolsuzlukları gösteren gizli kameralardan video

içeriği paylaşmasına izin verir. Grafik kanıtların toplanması, kamu görevlerinde bulunan benmerkezci bireylere karşı gelmek için gereken yasal süreçleri teşvik eder.

Başarılı demokrasiler, kamu topluluğu üyeleri arasındaki bilgi farkındalığına bağlıdır. Demokratik süreçlerin farkında olmak, kişinin eylemlerini suçtan uzaklaştırması açısından önemlidir. Ancak, oylama gibi hayati demokratik prosedürler hakkında önemli bilgilere sahip olmayan bireylere rastlamak yaygındır. Sosyal medya platformları, önemli mesajları yayarak bilgi farkındalığını arttırmada faydalı olmuştur (Tucker ve diğerleri, 2017). Örneğin, birçok seçim kurumu, halkı oy kullanmanın doğru adımları konusunda bilgilendirmek için YouTube ve Instagram'dan yararlanmaktadır. Bu tür bilgiler, bireylerin ne beklendiği konusunda önceden bilgi sahibi olmaları nedeniyle oy vermede verimliliği sağlar. Platformlar, görüntüler, hareketli resimler ve illüstrasyon çizelgeleri (Zuckerman, 2018) dahil olmak üzere farklı formatlarda bilgi paylaşımına izin verir.

Sosyal medya ayrıca, bir suçun olası cezası hakkında halkı bilgilendirerek sosyal eşitliği teşvik eder. Demokratik bir kusura karşı yasal işlem, adli prosedürleri tasvir eden hayati süreçleri oluşturur. Sosyal medya platformları, suçun cezalandırılmasıyla ilgili bilgilerin yayılmasında yararlı bir rol oynamaktadır (Valente, 2018). Örneğin, cinayetten hüküm giymiş kişiler, benzer faaliyetlere karşı kamuoyunu uyarmak için suçlarını Facebook ve Twitter'da paylaşmaktadır. Halk, karşılaşılabilecek olası cezanın farkında olduğundan, yasal bir sürecin olasılığı demokrasi için kritik öneme sahiptir. İnsanların suçluluğun sonuçlarını anlamayı hüküm giymiş kişilerden öğrenmesi nesnelidir. Sosyal medya, belirli bir suistimalle ilgili yeni ceza kararları hakkında halkı bilgilendirmeye yardımcı olur.

Sonuç olarak, sosyal medya teknolojisi demokratik süreçleri ve doğal hakların korunmasını geliştirmektedir. Platformlar, kanıt toplama, kişileri suçlayan faaliyetleri veya sahneleri hedef alma konusunda objektif olmuştur. Gerçek zamanlı grafik içerikle geliştirilmiş hem yasama hem de yargı süreçlerini iyileştirdi. Sosyal medya da etnik dilde mesajlar vererek bilgi farkındalığını teşvik etmiştir. Halka açık üyeler haklarını, izleyici okuryazarlığı üzerinde en iyi şekilde düşünülerek bilgi sağlayan platformlardan anlamıştır. Demokratik prosedürlerin ve suçun sonuçlarının farkındalığı, kamu davranışını iyileştirmiştir. Doğal yasaları korumayı amaçlayan mevzuatın başlatılması, uygulanması ve sürdürülmesinde kritik öneme sahiptir.

3.2.Sosyal Medyada Demokratik Katılımın Antitezi: Aşırılık

Siyasi manzara sosyal medya tarafından dönüştürülmüştür. Bu dönüşüm, dünya çapında popülizmin artmasına neden olmuştur. Ardından, sosyal medyanın mümkün kıldığı izleyicinin aktif rolü, popülist aktörlerin siyasi mesajlarını veya gündemlerini yaymaları için büyük bir fırsat haline gelmiştir (Moffitt, 2016).

Popülizmin medya aracılığıyla yayılması yeni değildir. Tarihsel olarak Avrupa'da, popülist radikal sağ partiler (PRRP'ler) ve aktörler, II. Dünya Savaşı'ndan bu yana medyayı (örneğin, TV, radyo, yazılı basın) mesajları için platformlar olarak kullanmaktadır (Mudde, 2013). Bununla birlikte, sosyal medya, Facebook, Twitter, YouTube veya Weibo aracılığıyla siyasi içerikli daha geniş bir kitleye ulaşmaktadır

(Moffitt, 2016). Bu kitleye artık daha yüksek hızlarda ve kısa sürede ulaşılabilir (DeLuca ve diğerleri 2013).

Yeni ve heyecan verici biçimlerde siyasi stratejileri temsil ettiği için sosyal medyanın rolü popülizm hareketinin merkezindedir (Mudde, 2007, 2016; Moffitt, 2016). Bu bağlamda, sosyal ağlar, istenen davranışın insan grupları arasında yayılmasını kolaylaştırmak için tasarlanmış sosyal ağlar oluşturma yöntemi olarak daha uygundur (Centola ve Christakis, 2014). Ancak sosyal medyanın politik söylemdeki doğasının demokrasi teorisi bağlamında kavramsallaştırılması gerekmektedir.

Çoğunlukla demokratik teori, aksi takdirde katılımcı demokrasi olarak adlandırılan, aktivist olmayan karar alma süreçlerine insan katılımı fikrine katılır (Moote ve diğerleri, 1997). Katılımcı demokrasi teorisinin özünde, bir konunun artıları ve eksileri hakkında rasyonel değerlendirmelerde halkın veya vatandaşların rolü vardır. Bu, özellikle bireylerin karar verme sürecine katıldığı veya ödül sunduğu durumlarda geçerlidir (Kweit ve Kweit, 1987; Moote ve diğerleri, 1997). Bununla birlikte, sosyal medyanın devreye girmesiyle, etkilenen insanlar, zorunlu olarak demokratik sürece katılmasalar da görüşlerini dile getirmeye teşvik edilmektedir. Daha spesifik olarak, fikirlerin tutarlı bir şekilde tartışılması, popülizmin yayılmasıyla sonuçlanan parçalanmış fikirlerin yayılmasıyla değiştirilmiştir (Wirth ve diğerleri, 2016). Bu amaçla, siyasi söylemde sosyal medyatolojik demokrasi biçimi (Betz, 1994; Engesser ve diğerleri, 2017). Benzer şekilde, popülizmin yayılması Batılılaşmış toplumların ötesine geçse de, Mudde (2007), popülizmin Batı demokratik siyasetinde ana akım haline geldiği konusunda hemfikirdir.

İlk olarak vurgulanması gereken sosyal medyanın oylama katılımına etkisidir. Bond ve diğerleri (2012), bireysel kendini ifade etme yoluyla dağıtılan ve kişisel sosyal ağlar (örneğin, Facebook veya Twitter) aracılığıyla paylaşılan çevrimiçi siyasi seferberlik mesajlarının, kendi kendine rehberli bilgi aramaya ve belki de kendi kendine hizmet eden davranışa yol açtığını bulmuştur. Sonuç olarak, bu mesajlar daha sonra oylamaya katılım davranışını etkilemektedir. Gerçekten de, çalışma çevrimiçi siyasi mobilizasyonun güçlü etkisine işaret etmektedir. Ayrıca yazarlar, ABD kongre seçimlerinin yapıldığı gün olan 2 Kasım 2010'da Facebook web sitesine erişen tüm kullanıcılarla randomize kontrollü bir çalışma yürütmüştür. Kullanıcılar daha sonra rastgele bir "sosyal mesaj" grubuna (N = 60.055.176), bir "bilgi mesajı" grubuna (N = 611.044) veya bir kontrol grubuna (N = 613,096) erişim sağlamıştır. Bulgular, belirli bir kişisel sosyal ağdaki yakın arkadaşlar tarafından siyasi harekete geçirici mesajlar yayıldığında, harekete geçirilen toplam onaylanmış seçmen sayısı üzerindeki etkinin, bilgi mesajı grubu ve kontrol grubuna kıyasla dört kat daha fazla olduğunu göstermektedir. Başka bir deyişle, sosyal ağlar bireylerin oy verme davranışlarını etkilemek için kullanılmış ve kullanılmaya devam etmektedir (Kramer ve diğerleri, 2014). Bu nedenle, sosyal ağlarda mesajların paylaşılması, bireyin duygularını etkiler ve bu da nihayetinde gerçek dünya eylemleriyle sonuçlanır. Bu bulgu, yalnızca "eski arkadaşlar" ve aile üyeleriyle iletişim kurmanın veya ticari markaları konumlandırmanın bir yolu olarak sosyal ağların herhangi bir naif anlayışını ortadan kaldırmaya hizmet etmektedir.

Bir diğer vurgu ise sosyal medyanın polist sınırı belirlemesidir. Bir ideoloji, strateji, söylem veya politik mantık olarak popülizmin gelişigüzel akademik analizi olmasına rağmen, Moffitt (2016), onu kavramsallaştırmanın en iyi yolunun politik bir strateji olduğunu iddia etmektedir. Bu strateji, “siyaseti oluşturan iktidar alanlarını yaratmak ve yönlendirmek için kullanılan, hükümet alanından gündelik hayata uzanan, izleyicilere yapılan somutlaştırılmış, sembolik olarak aracılık edilen performansın repertuarlarını” gerektirir (Moffitt, 2016). Ayrıca, bu dinamik içinde toplumlar, iki homojen ve karşıt grupta politik olarak kutuplaşmışlardır: “saf halk”a karşı “yozlaşmış seçkinler”, “Biz”e karşı “Onlar” veya “yurттаşlar”a karşı “göçmenler”. Dolayısıyla resmi siyasi performans, insanların egemenliklerini zorla yansıtmadaki genel iradesini yansıtmaktadır. Sonuç olarak, bu grupların oluşma yolu, politik sosyal analizin asgari birimi olarak tatmin edilmemiş talepten geçer. Bu karşılanmayan talep, diğer karşılanmayan ihtiyaçlarla birlikte, sahte haber kullanımını gerektirse bile, insanların fail olduğuna inanılan ortak bir düşman/düşman tanımlaması için bir sıçrama tahtası haline gelir.

Sosyal medya platformlarının kullanımı, insanların daha önce mümkün olmayan bir şekilde daha geniş bir kitleyle mesaj paylaşmasına olanak tanır. Tüm bu paylaşımlar artık geleneksel medya kuruluşlarının ortak bir engeli olan sansür riski olmadan gerçekleştirilebilir (O'Callaghan ve diğerleri, 2013).

Belki de sosyal medyanın popülizm gibi herhangi bir ideolojik veya politik harekete önemli bir katkısı, kullanıcıların davranışlarını etkilemeye yardımcı olması gerçeğinde yatmaktadır. Davranışı etkileme girişimi sadece bilgi etkisine odaklanmamalı, aynı zamanda mesajın alıcılar üzerindeki etkisine de odaklanmalıdır. Ek olarak, mesajın sosyal ağ aracılığıyla kişiden kişiye iletilmesi sırasında teşvik edeceği çeşitli davranışların olasılığını artırmalıdır. Bu varyasyon, çevrim dışı ve çevrim içi arenalarda var olan güçlü bağlara sahip ağlar aracılığıyla yayılan mesajlar olarak çevrim içi mobilizasyona dayanmaktadır (Bond ve diğerleri, 2012).

Bazı araştırmalar, çevrimiçi topluluk gruplarının organizasyonunun ademi merkezietçi olduğunu gösterirken, diğer araştırmalar bazı grupların daha merkezi bir eğilim sergilediğini bulmuştur (Chau ve Xu, 2007; O'Callaghan ve diğerleri, 2013). Yine de onların inşası, herhangi bir ideolojiyi ilerletmek için yeni medyayı kullanmanın amacı grupları harekete geçirmektir. Bu, popülist hareketin ilerlemesini içerir, ancak bununla sınırlı değildir. Bu seferberliğin ABD'deki muhafazakar bir harekette araştırılan daha aşırı gruplarda geçerli olduğu da bulunmuştur (Blee ve Creasap, 2010; Bond ve diğerleri, 2012). Ayrıca, Bond ve diğerleri (2012), çevrimiçi mesajların bireysel oy verme davranışıyla birlikte siyasi kendini ifade etme ve bilgi aramayı etkilediğini bildirmiştir. Ayrıca, çevrimiçi mesajlar sadece mesajları alan kişileri değil, aynı zamanda onların arkadaşlarını ve arkadaşlarının arkadaşlarını da etkilemiştir (Bond ve diğerleri, 2012). Bu, özellikle bireyler arasında güçlü bir bağ veya yakın arkadaş ilişkisi olduğunda doğrudur.

Belki de sosyal medyadaki bilginin viral doğası ona güç vermektedir. Bunun nedeni, sosyal ağlardaki mesajların (örneğin politik) kullanıcıların duygularını etkilemesi ve sosyal medya mesajlarını etkili ikna araçları yapması olabilir (Kramer ve diğerleri,

2014). Hem gerçek hem de önemsiz haberleri (yani propaganda, yanlış bilgi) sunma yeteneği, medya platformunu güçlü kılmaktadır. Taciz, nefret söylemi ve spam gönderme gibi kötü niyetli faaliyetler, sosyal medyanın kullanımının olumsuz yollarından sadece birkaçıdır (Howard ve diğerleri, 2017). Sosyal medya platformlarındaki botlar, hızlı bir şekilde mesaj gönderebilir ve mesajların bir insan tarafından gönderilmiş gibi görüneceği şekilde kendilerini kopyalayabilirler. Sosyal medya botları gerçek bir kişi kullanıyormuş gibi davranmak üzere ayarlanmış otomatik hesaplardır. Botlar genellikle ülke içinden ve dışından propaganda yapmak için kullanılır. Ayrıca, çorap kuklası kavramı, sosyal medya platformları aracılığıyla çok sayıda takipçinin önemsiz bir fiyata kolayca kazanılabileceğini ifade eder.

Bu nedenle, sosyal medya, arkadaşlardan ve aileden oluşan sosyal ağlarda önemsiz haberleri yaymanın tehlikeli yollarını sağlar. Önceki araştırmalar, mesajın doğrulanmış olup olmadığına bakılmaksızın sosyal medyanın sansasyonel içeriği desteklediğini ortaya koymuştur (McCoy, 2016; Vicario ve diğerleri, 2016). Bununla birlikte, yanlış bilgi, robotlar gibi otomasyonla birleştirildiğinde, sosyal medya hesaplamalı propaganda için bir araç haline gelir (Howard ve diğerleri, 2017; Kümpel ve diğerleri, 2015). Cambridge Analytica (Trump'ın sosyal medya dijital stratejisinin bir parçası), anketlerin görmezden geldiği gizli Trump destekçilerini keşfetmek için 16 savaş bölgesinde 13,5 milyon seçmeni hedeflediğini iddia etmiştir. Ayrıca Cambridge Analytica, Clinton destekçilerini (örneğin beyaz liberaller, genç kadınlar ve Afrikalı Amerikalılar) bu gruplar arasındaki katılımı azaltmayı amaçlayan mesajlarla hedef almıştır (Persily, 2017).

Sosyal medya, insanlarla doğrudan bir bağlantı sunar ve böylece popülizm gibi parçalanmış fikirlerin yayılmasının gazetecilik beklentilerini atlatmasına olanak tanır. Bu şekilde popülistler, tartışılmamış veya incelenmemiş fikirleri doğrudan izleyicilerine sunabilir ve ideolojilerini ifade edebilirler (Engesser ve diğerleri, 2017). Dolayısıyla, sosyal medyanın yükselişi ve siyasi kutuplaşma, kendilerini demokratik süreçte mağdur veya güçsüz olarak gören bireyler arasında siyasi katılımı ve oylamaya katılımı artırmak için ikili bir siyasi strateji yaratır. Bu manzara içinde geleneksel medya, izleyicilerini tutmak için yeni medyadaki kutuplaşmış içerikle aynı çizgide olmak zorunda kalırken, kullanıcılar ortada kalıyor veya taraf olmaya zorlanmaktadır. Ancak bu ikilem, katılımcı demokrasinin ilkelerinin antitezidir (Moote ve diğerleri, 1997). Daha da önemlisi, geleneksel medya, kitlelerinin görmek istediğine inandıkları şeyler için aktif olarak sosyal medyayı araştırdıkları ölçüde haber olarak tanımlanan şeyi yeniden icat etmektedir.

Botnetler aracılığıyla mesaj dağıtımı, kaynağa rağmen bilgiyi tüketme ve yeniden dağıtma konusunda doyumsuz bir istek gösteren seçkin kullanıcıların fanatizmi nedeniyle popülerdir. Bu mesajların çoğu, sivil katılımı ikiliklere dönüştürme eğiliminde olan, bir grup insanı uzlaşmaya veya uzlaşmaya izin vermeden diğeriyle karşı karşıya getiren bölücü anlatılar taşır. Ayrıca, sahte haber siteleri ve botlar trafiği çeker ve etkileşimi artırır.

Yeni bilimsel kanıtlar, bunu politikacıların eskisinden daha çarpık olmalarına değil, gerçeklerin boşuna olmasına bağlamaktadır. Diğer bir deyişle, belirli olumsuz

inançların olumlu inançlardan daha popüler olması değil, takipçilerin zaman zaman görüşlerini diğer gruplara dağıtma konusunda daha saldırgan olmalarıdır. Daha da önemlisi, bir zamanlar belirli izleyicilerle sınırlı olan sosyal medya aracılığıyla yapılan yanlış bilgiler herkes tarafından paylaşılabilir hale gelmiştir (Peters, 2017). Örneğin, 2016 ABD başkanlık seçimlerine giden dönemlerde Michigan'da, ideolojik aşırılıkçılık, yanlış bilgilendirme ve sosyal medya aracılığıyla duygusal çekiciliklere dayalı olarak okuyucuları bir adaya/politikaya saygı duymaya veya onlardan nefret etmeye ikna etme niyeti bildirilmiştir. Bu sahte haberler, profesyonel gerçek haberlerden daha iyi performans göstererek, gerçeğin göreceli olduğu ve belirli bir siyasi duruşa ve/veya inanç sistemine dayandığı iddiasını doğrulamıştır (Howard ve diğerleri, 2017).

Sosyal medya ile, gönderenin kimliğinin yanı sıra bilgilerin gerçekliği ve güvenilirliğini ayırt etmek zordur (Engesser ve diğerleri, 2017). Ayrıca, sosyal medyada kolaylaştırılan anonimlik, kullanıcılar ve hatta botnet'ler tarafından oluşturulabilen sahte çevrimiçi kişiliklere katkıda bulunur. PBS NewsHour'a (2016) göre, botlar çok ucuza satın alınabilmektedir (Ashton, 2013) ve sonuç olarak siyasi hareketi etkilemek ve metrikleri manipüle etmek için kritik bir araç haline gelmektedir. Ayrıca, gerçek bir kişiden gelen mesajlara karşı botların dağıttığı mesajları doğrulamak zordur. Ayrıca botlar, fikirleri etkilemek için tasarlandıkları için sahte tweetlere katkıda bulunur (Cook ve diğerleri, 2014; PBS NewsHour, 2016).

Belirli bir mesajın çok sayıda takipçisi, bireyleri, bu tür fikirler yanlış olsa veya bir bireyin inançlarına veya değerlerine aykırı olsa bile, bir gönderici tarafından ilan edilen benzer inanç ve ideolojilere abone olma ihtiyacına ikna edebilir. Bilgi veya mesajın yayılmasına yönelik bu yaklaşım, daha önce tartışıldığı gibi, demokrasi katılımı teorisinin işlememe veya aktivizme hizmet etme açısından başarmak için önerildiği şeye aykırıdır.

Twitter'ın 2013 yılında kendi tahminine göre, sahte takipçiler şeklinde kabaca 10.75 milyon gerçek olmayan Twitter hesabı (D'Yonfro, 2013) ve çok sayıda kişiliğe sahip kişilerle ilişkili hesaplar vardır (Yarrow, 2013). Facebook'ta yayınlanan veya Twitter üzerinden tweetlenen mesajların sayısı da gerçek haberleri sansürlemeyi veya sahte haberlerden ayırt etmeyi imkansız hale getirmektedir (PBS, 2016).

Sosyal medya kalıcı olduğu için, sahte haber veya bilgisayarlı propaganda fikri de öyledir. Ancak buradaki zorluk, sosyal medya ile demokrasi için kritik olan mantıklı ve samimi bir diyalogu sürdürmenin zor olmasıdır. Erken sosyal ağlarla ilgili zorluklardan biri, bazı durumlarda yalnızca benzer düşünen bireylerin çevrimiçi topluluklar oluşturması ve bunlara katılmasıdır. Bununla birlikte, sosyal medya artık bir bütün olarak toplumlar ve uluslar için politikayı şekillendirecek şekilde birkaç benzer düşünceye sahip bireyin erişimini genişletmektedir. Şimdilik popülist ideoloji, alternatif sağ, alternatif gerçeklik ve diğerleri yaygındır. Ayrıca geçmiş bugünün göstergesiye, geleceğin çok daha kötü olması daha olasıdır.

4.SONUÇ

Bu çalışma, demokratik ilkeleri teşvik eden mantıklı diyalogları sürdürmenin bir yolunu bulmanın zorunlu olduğunu savunmaktadır. Bununla birlikte, bu sadece Twitter veya sosyal medyada değil, belirli siyasi ideolojilerdeki çeşitli siyasi partilerin savunucuları ve muhalifleri arasındaki uçurumu kapatarak genel olarak toplumda yapılmalıdır. Ayrıca, bunun başarılı olması için, bireysel vatandaşların kendi doğrulama önyargılarıyla yüzleşmeleri gerekecektir.

Tüm taraflar, bireysel olarak sahip oldukları inanç ve ideolojilerin ötesine geçen görüşler aramaya istekli olduklarını göstermelidir (Rothwell, 2017). Bunu yapmanın bir yolu, sorunlar ve politikalar hakkında doğrulayıcı olmayan bilgileri özenle aramak, insanları yapıcı diyaloga dahil etmek ve bir politikanın etkileyebileceği bireylerin görüşlerini dinlemektir. Bu, özellikle farklı görüşlere, kültürlere ve/veya bakış açılarına sahip olabilecek bireyler söz konusu olduğunda geçerlidir. Aksi takdirde, demokrasinin katılımcı demokrasi veya şimdi bilindiği şekliyle kapsayıcı katılım yoluyla var olduğu ilke veya temel ortadan kalkabilir. Bu, sosyal medyanın propagandayı kolaylaştırması gerçek ve doğru bilgi olarak üretildiğinde ortaya çıkmaktadır. Aynı zamanda, haber olarak kabul edilen ve haberlerde etik için temeller (kitle iletişim araçlarının aracılığı nedeniyle) zaten kuşatma altındadır, çünkü geleneksel haber medyası, gerçeklerin araçları ve gerçeğin bekçileri olma rollerine ilişkin savaşı kaybetmiştir.

REFERENCES

- Achen , C. ve Larry B. 2017. *Realistler için Demokrasi: Seçimler Neden Duyarlı Bir Hükümet Üretmez*. Princeton, NJ:Princeton University Press.
- ALM Media. (2018). State AGs and Former U.S. Attorneys urge sessions to stop separating families at the border. Retrieved from <https://www.yahoo.com/news/state-ags-former-u-attorneys-140306325.html>
- Ashton, K. (2013). Tweeto Ergo Sum: How to become internet famous for \$68. *Quartz*. Retrieved from <http://qz.com/74937/how-to-become-internet-famous-without-ever-existing/>
- Bartlett, J., Birdwell, J., & Littler, M. (2011). *The new face of digital populism* (p. 7). Demos.
- Bermeo , N. 2016. “Demokratik Gerileme Üzerine.” *Demokrasi Dergisi*27(1).
- Betz, H. G. (1994). *Radical right-wing populism in Western Europe*. Springer.
- Blee KM, Creasap KA. Conservative and right-wing movements. *Annual Review of Sociology*. 2010;36:269–286. doi: 10.1146/annurev.soc.012809.102602.
- Bond RM, Fariss CJ, Jones JJ, Kramer AD, Marlow C, Settle JE, Fowler JH. A 61-million-person experiment in social influence and political mobilization. *Nature*. 2012;489(7415):295–298. doi: 10.1038/nature11421.

- Boshmaf Y, Muslukhov I, Beznosov K, Ripeanu M. *Proceedings of the 27th Annual Computer Security Applications Conference*. New York: ACM; 2011. The socialbot network: When bots socialize for fame and money; pp. 93–102.
- Butt, C., & Hounslow, T. (2013). Fake followers boost politicians' Twitter popularity. *The Sydney Morning Herald: Datapoint*. Retrieved from <http://www.smh.com.au/data-point/fake-followersboost-politicians-twitter-popularity-20130427-2ilmm.html>
- Castells M. *Communication power*. Oxford: OUP; 2013.
- CBSNews.Com. (2016). Retrieved from www.cbsnews.com/news/donald-trump-and-hillary-clintons-most-popular-tweetsof-2016
- Centola, D. M., & Christakis, N. A. (2014). U.S. Patent No. 8,713,143. Washington, DC: U.S. Patent and Trademark Office.
- Chau M, Xu J. Mining communities and their relationships in blogs: A study of online hate groups. *International Journal of Hum-Computer Studies*. 2007;65(1):57–70. doi: 10.1016/j.ijhcs.2006.08.009.
- Cogburn D, Espinoza-Vasquez F. From networked nominee to networked nation: Examining the impact of web 2.0 and social media on political participation and civic engagement in the 2008 Obama campaign. *Journal of Political Marketing*. 2011;10:189–213. doi: 10.1080/15377857.2011.540224.
- Conway, M. (2012). From al-Zarqawi to al-Awlaki: The emergence of the internet as a new form of violent radical milieu. Retrieved from <http://www.isodarco.it/>
- Cook DM, Waugh B, Abdipanah M, Hashemi O, Rahman SA. Twitter deception and influence: Issues of identity, slacktivism, and puppetry. *Journal of Information Warfare*. 2014;13(1):58–71.
- D'Yonfro, J. (2013). Twitter admits 5% of its 'users' are fake. *Business Insider*, Australia. Retrieved from <http://www.businessinsider.com.au/5-of-twitter-monthly-active-users-are-fake-2013-10>
- Dahl I, Newkirk C. Understanding news literacy: A youth media perspective. *Youth Media Reporter*. 2010;4:48–50.
- Dallmayr, F. 2017. *Gelecek Demokrasi: İlişkisel Praxis Olarak Politika*. Oxford:Oxford University Press.
- DeLuca A, Lawson S, Sun Y. Occupy Wall Street on the public screens of social media: The many framing of the birth of a protest movement. *Communication, Culture & Critique*. 2013;5(4):483–509. doi: 10.1111/j.1753-9137.2012.01141.x.
- Dewey, J. 1926(2012). *Kamu ve Sorunları: Siyasal Soruşturmada Bir Deneme*. Üniversite Parkı:Penn State University Press.
- Disch L. Democratic representation and the constituency paradox. *Perspectives on Politics*. 2012;10(3):599–616. doi: 10.1017/S1537592712001636.
- Dryzek, J. ve Jonathan P. 2019. *Antroposen Siyaseti*. Oxford:Oxford University Press.

- Durose , C. 2016. *Ortak Üretim için Kamu Politikasının Tasarlanması: Teori, Uygulama ve Değişim*. Bristol:Politika Basım.
- Engesser S, Ernst N, Esser F, Büchel F. Populism and social media: How politicians spread a fragmented ideology. *Information, Communication & Society*. 2017;20(8):1109–1126. doi: 10.1080/1369118X.2016.1207697.
- Gagnon , J.. 2018. “2.234 Demokrasi Tanımı: Demokrasinin Ontolojik Çoğulculuğuna Bir Güncelleme.” *Demokratik Teori*
- Gleason B. Movement on Twitter #Occupy Wall Street: Exploring informal learning about a social movement on Twitter. *American Behavioural Scientist*. 2013;57(7):966–982. doi: 10.1177/0002764213479372.
- Hinck EA. 2016: Not a normal campaign. *Communication Quarterly*. 2018;66(2):214–221. doi: 10.1080/01463373.2018.1441162.
- Howard, P. N., Bolsover, G., Kollanyi, B., Bradshaw, S., & Neudert, L. M. (2017). Junk news and bots during the US election: What were Michigan voters sharing over Twitter? Data Memo 2017.1. Oxford, UK: Project on computational propaganda. Retrieved from <http://comprop.oii.ox.ac.uk/2017/03/26/junk-news-and-bots-during-the-uselection-what-were-michigan-voters-sharing-over-twitter>.
- Journalism.org. (2016). Retrieved from www.journalism.org/2016/07/18/election-2016-campaigns-as-a-direct-source-of-news.
- Kramer AD, Guillory JE, Hancock JT. Experimental evidence of massive-scale emotional contagion through social networks. *Proceedings of the National Academy of Sciences*. 2014;111(24):8788–8790. doi: 10.1073/pnas.1320040111.
- Kumpel, A. S., Karnowski, V., & Keyling, T. (2015). News sharing in social media: A review of current research on news sharing users, content, and networks. *Social Media + Society*, 1(2). 10.1177/2056305115610141
- Kweit MG, Kweit RW. The politics of policy analysis: The role of citizen participation in analytic decision-making. In: Desario J, Langton S, editors. *Citizen participation in public decision-making*. New York: Greenwood Press; 1987. pp. 19–37.
- Mattelart A. An archaeology of the global era: Constructing a belief. *Media, Culture & Society*. 2002;24(5):591–612. doi: 10.1177/016344370202400502.
- McCoy, T. (2016, November 20). For the ‘new yellow journalists,’ opportunity comes in clicks and bucks. Retrieved November 26, 2016, from https://www.washingtonpost.com/national/for-the-new-yellow-journalists-opportunity-comes-in-clicks-and-bucks/2016/11/20/d58d036c-adbf-11e6-8b45-f8e493f06fcd_story.html
- Moffitt, B. (2016). *The global rise of populism: Performance, political style, and representation*. Stanford University Press.
- Moote, M. A., McClaran, M. P., & Chickering, D. K. (1997). Research theory in practice: Applying participatory democracy theory to public land

- planning. *Environmental Management*, 21(6), 877–889. New York, Springer-Verlag New York Inc. Retrieved from <http://www.springerlink.com/content/wvfunrwbv67jgdyy/fulltext.pdf> [PubMed]
- Mudde C. Three decades of populist radical right parties in Western Europe: So what? *European Journal of Political Research*. 2013;52(1):1–19. doi: 10.1111/j.1475-6765.2012.02065.x.
 - Mudde C. *Populist radical right parties in Europe*. Cambridge: University Press; 2007.
 - Mutsvairo, Bruce, and Helge Rønning. (2020). “The Janus face of social media and democracy? Reflections on Africa.” *Media, Culture & Society*, vol. 42, no. 3, 317-328.
 - O’Callaghan D, Greene D, Conway M, Carthy J, Cunningham P. *Ubiquitous social media analysis*. Berlin, Heidelberg: Springer; 2013. An analysis of interactions within and between extreme right communities in social media; pp. 88–107.
 - PBS Newshour. (2016a, November 17). How online hoaxes and fake news played a role in the election. Retrieved from <http://www.pbs.org/newshour/bb/online-hoaxes-fake-news-played-role-election/>.
 - PBS Newshour. (2016b, October 26). Cracking-stealth-political-influence-bots. Retrieved from <http://www.pbs.org/newshour/bb/cracking-stealth-political-influence-bots/>
 - Persily N. Can democracy survive the Internet? *Journal of Democracy*. 2017;28(2):63–76. doi: 10.1353/jod.2017.0025.
 - Peters, M. A. (2017). Education in a post-truth world. *Educational Philosophy and Theory*, Published Online January 8, 1–4. 10.1080/00131857.2016.1264114.
 - Robertson, L. (2018, June 21). Did the Obama administration separate families? [FactCheck.org](https://www.msn.com/en-us/news/factcheck/did-the-obama-administration-separate-families/ar-AAyVJJE). Retrieved from <https://www.msn.com/en-us/news/factcheck/did-the-obama-administration-separate-families/ar-AAyVJJE>
 - Rothwell JD. *In mixed company: Small group communication*. 9. Boston, MA: Cengage Learning; 2017.
 - Saward, M. (2010). *The representative claim*. Oxford University Press.
 - Severs E. Representation as claims-making. Quid responsiveness? *Representation*. 2010;46(4):411–423. doi: 10.1080/00344893.2010.518081.
 - Sides J, Tesler M, Vavreck L. How Trump lost and won. *Journal of Democracy*. 2017;28(2):34–44. doi: 10.1353/jod.2017.0022.
 - Stephens-Davidowitz, S., & Pinker, S. (2017). *Everybody lies: Big data, new data, and what the internet can tell us about who we really are*. HarperLuxe.
 - Streitfield, D. (2012). The best book reviews money can buy. *The New York Times*. Retrieved from <http://www.nytimes.com/2012/08/26/business/book->

reviewers-for-hire-meet-a-demand-for-onlineraves.html? r=5&pagewanted=all&

- Tucker, Joshua A. (2017). “From liberation to turmoil: Social media and democracy.” *Journal of democracy*, vol. 28, no. 4, 46-59.
- Twitter.com. (2016). Retrieved from <https://blog.twitter.com/2016/how-election2016-was-tweeted-so-far>.
- Valente, M. (2018). *Is Social Media Good or Bad for Democracy?* Sur.
- Vicario M, Bessi A, Zollo F, Petroni F, Scala A, Caldarelli G, et al. The spreading of misinformation online. *Proceedings of the National Academy of Sciences*. 2016;113(3):554–559. doi: 10.1073/pnas.1517441113.
- Waters RD, Williams JM. Squawking, tweeting, cooing, and hooting: Analyzing the communication patterns of government agencies on Twitter. *Journal of Public Affairs*. 2011;11(4):353–363. doi: 10.1002/pa.385.
- Wilson, J. (2011). Playing with politics: Political fans and Twitter faking in post-broadcast democracy. *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies*. 10.1177//1354856511414348
- Wirth, W., Esser, F., Wettstein, M., Engesser, S., Wirz, D., Schulz, A. ... Steenbergen, M. R. (2016). The appeal of populist ideas, strategies, and styles: A theoretical model and research design for analyzing populist political communication. *NCCR Democracy Working Paper Series*, 88.
- Yarow, J. (2013). Twitter’s IPO filing is out. *Business Insider*, Australia. Retrieved from <http://www.businessinsider.com.au/twitter-ipo-filing-2013-10>
- Zuckerman, E. (2018). *Six or Seven Things Social Media Can Do for Democracy*. Ethanzuckerman.